

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 1134/05
15.12.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Мирјане Ивић и Невене Милојчић, чланова већа, са саветником Весном Карановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца Предузећа "АА", против решења Савезне управе царина из Београда, 01/1 број У/П-1104/4-01 од 11.12.2002. године, у предмету царина, у нејавној седници већа одржаној дана 15.12.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Савезне управе царина 01/1 број У/П-1104/4-01 од 11.12.2002. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Сурчин број У/П-1174/01 од 23.07.2001. године, као неоснована. Решењем првостепеног органа од 23.07.2001. године одбијен је захтев тужиоца за повраћај царине и других увозних дажбина за робу увозно оцарињену по ЈЦИ-Ј-1 број 4216 од 01.09.2000. године, ЦИ Терминал Београд, као неоснован.

Тужилац је 06.02.2003.године поднео тужбу Савезном суду коју је Суд Србије и Црне Горе, у складу са чланом 12. став 2. Закона за спровођење Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора ("Службени лист СЦГ" број 1/03) и чланом 129. Закона о Суду Србије и Црне Горе ("Службени лист СЦГ" број 26/03) као предмет Савезног суда Ус 149/2003, уступио на надлежност Врховном суду Србије.

У тужби, којом је покренуо управни спор тужилац побија законитост оспореног решења, истичући да је тужени орган у поновном поступку поступио супротно пресуди Савезног суда Ус.1034/2001 од 30.09.2002. године, јер је поново заузео погрешан правни став да тужилац нема право на повраћај царине и других увозних дажбина,односно посебне таксе за увезену робу, а коју је платио путем компензације. Овакав став је погрешан и супротан Закону о облигационим односима који, као један од начина престанка обавеза, предвиђа компензацију, те супротан Закону о платном промету, који као један од начина плаћања међусобних обавеза такође предвиђа компензацију. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење туженог органа поништи, јер је исто донето супротно одредби члана 61. Закона о управним споровима.

У одговору на тужбу Министарство финансија Републике Србије, Управа царина, као правни следбеник доносиоца оспореног решења Савезне управе царина, у смислу члана 13. Закона за спровођење Уставне повеље државне заједнице Србија и Црна Гора и члана 4. Закона о министарствима

("Службени гласник РС" број 19/04, 84/04) остао је при свим разлозима из оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије као неосновану.

Оценом навода тужбе, одговора на тужбу као и целокупних списа предмета ове управно - правне ствари, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења, а у извршењу пресуде Савезног суда Ус.1034/2001 од 30.09.2002. године, тужени орган је поново размотрио жалбу изјављену против решења првостепеног органа од 23.07.2001. године и утврдио је да је по ЈЦИ Ј1 број 4216 од 01.09.2000. године, оцарињена роба () са шифром намене увоза 02 на коју је извршен обрачун царине и других увозних дажбина које дажбине су плаћене путем компензације. Због тога, имајући у виду мишљења Савезног министарства финансија број 3/2-08-0038/2001 од 27.08.2001. године и број 3/2-08-0085/2002 од 14.03.2002. године по којима нема правног основа за повраћај више обрачунате царине и других увозних дажбина које су плаћене путем компензације, оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца изјављена на напред наведено решење првостепеног органа од 23.07.2001. године, као неоснована. Одредбом члана 5. став 1. тачка 2. Закона о платном промету ("Службени лист СРЈ" бр.24/98 ... 71/2001), између осталог, је прописано да Народна банка Југославије организује обрачунска места и обавља дневни и повремени обрачун између носилаца платног промета и учесника у платном промету (клиринг, компензација и др.) и врши пренос средстава између носилаца платног промета. У том смислу одредбом члана 20. истог закона прописана је могућност непосредног измирења међусобних новчаних обавеза учесника у платном промету, између осталог пребијањем (компензацијом). Како наведеним тада важећим Законом о платном

промету није предвиђено да се измирење обавеза не може вршити путем компензације, то је, по оцени овог суда, чињеница да је тужилац плаћање посебне таксе на увезену робу извршио путем компензације ирелевантна у односу на захтев тужиоца. Начин плаћања наведене дажбине путем законске, уговорне или судске компензације не може утицати на основаност захтева тужиоца за повраћај неосновано наплаћене дажбине. При заузимању овог става суд је имао у виду да је законодавац и накнадно, новим Законом о платном промету ("Службени лист СРЈ" број 3/02, 5/03 и "Службени гласник РС" број 43/04), предвидео у одредби члана 46. став 3. изузетке од измирења међусобних новчаних обавеза непосредно, преносом хартија од вредности или уговарањем промене поверилаца, односно дужника у одређеном облигационом односу (асигнација, цесија и др.), пребијањем (компензација) и на други начин у складу са законом. Неспорна је чињеница да је тужени орган прихватио плаћање царине и других увозних дажбина на увезену робу компензацијом, као и да одредбе члана 136. став 1. тачка 2. Царинског закона ("Службени лист СРЈ" бр.45/92 ... 36/02) не одређују да се царина и друге увозне дажбине морају платити у новцу, да би се уколико је њихова уплата неоснована могао тражити повраћај тих средстава. Стога је погрешно становиште туженог органа да тужилац не може, у смислу одредбе члана 136. став 1. тачка 2. Царинског закона, према којој подносилац декларације може у року од годину дана од дана подношења декларације поднети захтев царинарници код које уплати царину и друге увозне дажбине да их накнадно обрачуна и донесе решење о наплати односно повраћају царине и других увозних дажбина необрачунатих или обрачунатих у мањем или већем износу, тражити повраћај неосновано плаћене увозне дажбине у конкретном случају. Плаћање царине и других увозних дажбина компензацијом не утиче, по ставу суда, на право подносиоца декларације на подношење захтева за повраћај средстава у смислу цитиране одредбе Царинског закона, нити је од утицаја на основаност тако поднетог захтева.

Са изложеног, Врховни суд Србије је, на основу одредбе члана 38. став 2. у вези члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр.46/96), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су правно схватање и примедбе суда, изнети у овој пресуди, обавезни за тужени орган у смислу одредбе члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 15.12.2005. године, У.1134/05

Записничар, Председник већа-судија,

Весна Карановић, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

МЂ